

Sat Dev v. The Punjab State etc.

(11) ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅੱਗੇ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਵਾਦ ਹਾਈਪਰਟੈਕਨੀਕਲ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਵਾਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰਕਹੀਣਤਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ।

(12) ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(8) ਐਸ. ਜੀ

ਪੱਤਰ ਪੋਸਟੋ ਅਪੀਲ

ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਸੀ. ਜੇ. ਅਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ.

ਸਤਿ ਦੇਵ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਆਦਿ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਲੈਟਰਸ ਪੋਸਟੋ ਅਪੀਲ ਨੰ. 6[^] ਆਫ 1971।

25 ਅਗਸਤ 1971 ਈ.

ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ) (1931 ਤੋਂ II)— ਧਾਰਾ 1(2)— ਕੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਅਲਟਰਾਵਾਇਰਸ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ— ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਤੱਕ ਐਕਟ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ—ਕੀ - ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫਰਜ਼ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜ ਅਤੇ ਆਚਾਰ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤਿਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਬਹੁਪੱਖੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇੱਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਜੇਟੀ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਏਜੰਸੀ ਨੂੰ ਵੇਰਵੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੰਮ ਸੌਂਪਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ) ਐਕਟ, 1931 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ 'ਸਥਾਨ, ਵਿਅਕਤੀਆਂ, ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ' ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਬਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਧਿਕਾਰ ਬਿਆਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਉਪਬੰਧਾਂ ਲਈ ਸਿਰਫ ਸਹਾਇਕ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਆਣਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ। ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਛੱਡਣਾ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ

ਜ਼ਰੂਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨਿਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਮੰਡਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਟੀ; ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਖਦਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੀ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਤਿ ਵਿਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। (ਪੈਰਾ 20)।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਜ ਹਨ ਜੋ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਨੀਤੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਕੋਲ ਹਨ। ਕਮੇਟੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਜ਼ਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਯੋਗ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਐਕਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਐਕਟ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। (ਪੈਰਾ 22)।

ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਐਚ.ਆਰ.ਸੋਢੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ 27 ਅਕਤੂਬਰ, 1970 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ। -1970 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿਟ ਨੰਬਰ 438 ਵਿੱਚ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਆਰ ਤਮ ਐਲ ਐਲ ਏ ਗਗਰਵਾਲ ਅਤੇ ਮਾਰ ਡੀ ਯੂ ਟੀ ਟੀ . ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਚਾਵਲਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ।
ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ.—(1) ਇਹ ਹੁਕਮ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਦੇ ਅਪੀਲਾਂ (ਨੰਬਰ 62 ਅਤੇ 110 ਆਫ 1971) ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ 27 ਅਕਤੂਬਰ, ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹਨ। 1970, ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਟ-ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ - ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਅਤੇ 227, ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ) ਐਕਟ, 1931 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਐਕਟ), ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਮੇਰਾ ਅਤੇ ਅਬੋਹਰ ਦੀਆਂ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ।

(2) ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਐਕਟ 1 ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ 16 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ

ਅਕਤੂਬਰ, 1931, ਇਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਤੱਕ ਵਧਾਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 1 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

"ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਤੱਕ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

(3) ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਫਿਰ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 1 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ

ਅਜਿਹੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ, ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਬੁਲਾਈ ਗਈ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਤੇ ਦੁਆਰਾ, ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਜੇਕਰ ਕਮੇਟੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ 2 ਵਿੱਚ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

(4) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮ ਕਮੇਟੀ, ਮੋਗਾ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਧਿਸੂਚਨਾ 19 ਜੂਨ, 1969 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਤ ਦੇਵ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਾਰਵਾਈ। ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲੈਂਦਿਆਂ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 25 ਜਨਵਰੀ, 1970 ਦੇ ਡੇਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇ ਕੇ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਤ ਦੇਵ ਨੇ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226, ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਉਲੰਘਣਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਮੋਗਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ,

(5) ਦੂਜੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 1 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਅਬੋਹਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਦੀ ਸੀ।

19 ਜੂਨ, 1969 ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।

(6) ਐਕਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਮਿਉਂਸਪਲ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੋਗਾ ਅਤੇ ਅਬੋਹਰ ਦੀਆਂ ਕਮੇਟੀਆਂ, ਆਮ ਵਿਵਾਦ ਇਹ ਸਨ:

1. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1(2) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਾਜ ਨੂੰ ਬੇਲਗਾਮ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ■ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਇਹ ਚੁਣਦੀ ਹੈ;
2. ਕਿ) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਨਾਲ ਵਿਤਕਰੇ ਭਰੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗੀ;
3. ਕਿ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਵਰਗੀਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ;
4. ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨੀਤੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਬੇਤੁਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਤਕਰੇ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸਹੂਲਤ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੰਦੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ।
5. ਮੋਗਾ ਅਤੇ ਅਬੋਹਰ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ; ਅਤੇ
6. ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਫਾਇਦਾ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਕੰਮਕਾਜ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੇ ਮਨਸੂਬੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
7. ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 1 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਨ। ਦੋਵਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਈ ਗਈ ਮਾਲਾ-ਮਾਫੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਮੌਕੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਸਬੰਧਤ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇਹੀ ਸਵਾਲ ਬਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਅਵੈਧ ਹਨ।

8.) ਇਹ ਮਾਮਲਾ 3 ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੰਟੀਗਰਾ iandoinicominglito cthe: 1 ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਵਾਇਰਸ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਗੋਬਿੰਦਗੜ੍ਹ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (1)। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਗੋਬਿੰਦਗੜ੍ਹ ਦੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਜ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਲਈ ਪਟਿਆਲਾ ਮੁਨੀਪਾਲ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ) ਐਕਟ, 2003 ਬੀ.ਕੇ. (2003 ਬੀ.ਕੇ. ਦਾ ਐਕਟ 6) ਜੂਨ, 1968 ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ) ਐਕਟ, 1931 ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਪਟਿਆਲਾ ਮਿਊਂਸਪਲ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ) ਐਕਟ ਦੇ 1 ਵਿਚ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪਟਿਆਲਾ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ "ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 'ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ' ਗੋਬਿੰਦਗੜ੍ਹ ਦੀ ਮੁਨੀਪਾਲ ਕਮੇਟੀ ਤੱਕ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰਾਜ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਹਿਤ ਗੋਬਿੰਦਗੜ੍ਹ ਦੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਖੁਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ (ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਬੀ.ਆਰ. ਤੁਲੀ, ਜੇ.ਜੇ.) ਨੇ ਮੰਨਿਆ। ਹੇਠ ਲਿਖੇ:

“ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸ਼ਿਲਾ ਬੋਰਡ, ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ (2) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਅਸਫਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ

- (1) 1968 ਦੇ ਸੀ.ਡਬਲਊ. ਨੰਬਰ 2228 ਨੇ 5 ਅਕਤੂਬਰ, 1970 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
- (2) ILR 1962 (1) Pb. 407=AIR 1962 Pb. 204.

ਉਸੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵੱਕੋ. ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਬਚਾਉਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਇਹ ਸੌਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਸ਼ਰਤੀਆ ਹੈ।

ਕਾਨੂੰਨ. ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਪਾਸਪੋਰਟ ਅਫਸਰ, (3), ਮੈਸਰਜ ਸ. ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਗੋਪਾਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (4), ਸ : ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜ 1 ਪੰਜਾਬ (5), ਅਤੇ ਉਮਰਾਓ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (6)। ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਨਿਰਣਾਇਕ ਆਇਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਤੱਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ।

(9) ਇਸ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾ ਸਕੇ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਤੱਕ ਸੀਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਤੋਂ ਉਧਾਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸੇ ਲੀਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ I ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(10) ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਿ ਧਾਰਾ 1 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਜੈਸਕ੍ਰਿਮੀਨੇਸ਼ਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ:

"ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਸਕਦੇ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਇਕਸਾਰਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਕ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ,

.....
ਇਹ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕੰਮ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਰਟੀਕਲ 14 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪੱਖਪਾਤੀ ਵਰਤੋਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। , ਸਫਲ ਹੋਣ ਲਈ,

- (3) ਏਆਈਆਰ, 1967 ਐਸਸੀ 1836।
- (4) ਏਆਈਆਰ 1967 ਐਸਸੀ 1895।
- (5) 1967 SCN 110.
- (6) 1969 Ct.LJ 563.

ਉਚਿਤ ਸਮੱਗਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਛੋਟੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵੀ ਅਸਫਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(11) ਇਸ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:

“ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਸੋਧੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਹੈ, ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੋਧੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਜਾਂ ਕੁਝ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਅ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੋਧਦਾ ਹੈ।.....
.....
ਐਕਟ ਦੀ ਨੀਤੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ-

¹ ment ਦੀ ਚੋਣ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ
ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨੀਤੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(12) ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜ ਨੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਵੀ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਐਕਟ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਆਪਹੁਦਰੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ ਨੂੰ ਬੇਲਗਾਮ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਨੂੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਨਤੀਜੇ *ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਗੋਬਿੰਦਗੜ੍ਹ ਦੇ ਕੇਸ* (1) (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਵੱਲੋਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਚ ਦਾ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਚੰਗੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ *ਸਾਹੂ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ* (2) ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਫੈਸਲਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ।, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਅਰਬਨ ਰੈਟ ਰੇਸ - ਟ੍ਰੀਕਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1949, ਜਿੱਥੇ ਵਾਇਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦੀ ਧਾਰਾ 3, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ (ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਡੀ. ਕੇ. ਮਹਾਜਨ, ਜੇ. ਜੇ.) ਅੱਗੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਨੇ ਕੁਝ ਇਮਾਰਤਾਂ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਵਰਗ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਨਿਰਵਿਘਨ, ਗੈਰ-ਕੈਨੋਲਾਈਜ਼ਡ ਸੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸਮੀਖਿਆ 'ਤੇ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਅਸਥਿਰ ਸੀ। ਸਪੁਰਦ ਕੀਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤੀਆ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼ਰਤੀਆ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਹਮ - ਦਰਦ ਦਾਵਾਖਾਨਾ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, (7), ਅਤੇ ਵਸਨਲਾਲ ਮੰਗਨਭਾਈ ਬਨਾਮ ਬੋਬੋ ਸਟੇਟ (8), ਡੀ.ਕੇ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ. ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਆ ਹੈ:

“ਇਹ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ILR 4 Cal. 172 (ਪੀਸੀ), ਏਆਈਆਰ 1960 ਐਸਸੀ 554 ਅਤੇ ਏਆਈਆਰ 1961 ਐਸਸੀ 4 ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਨੂੰਨ ਕਦੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਜੋ ਕਿ ਇਹ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ, ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ। . ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ।

(13) ਇਹ ਹੁਣੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ]ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਸਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਉਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬੇਕਾਬੂ ਅਤੇ ਬੇਰੋਕ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ।

(7) ਏਆਈਆਰ 1960 ਐਸਸੀ 554

(8) ਏਆਈਆਰ 1961 ਐਸਸੀ 4.

ਰਾਜ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਤੱਕ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਚੁਣਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦੇ ਹਾਂ। ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤੀਆ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਅੰਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ , ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੁੜ ਦਿੱਲੀ ਕਾਨੂੰਨ ਐਕਟ, 1912, (9), ਹਸੰਕਰ ਬਾਗਲਾ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (10) ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। , ਹਮਦਰਦ ਦਾਵਾਖਾਨਾ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ ; (7), ਅਤੇ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ (11) । ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ , ਅਤੇ ਉਸੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵੱਕਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (11) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ

Sat Dev v. The Punjab State etc.

ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਰਤੀਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵੈਧ ਹੈ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਐਕਟ ਦੀ ਉਮਰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(14) ਐੱਮ . i ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਗੋਪਾਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ (4), ਸੁਭਾਰਾਓ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੈਸਨਲਾਲ ਮੰਗਨਭਾਈ ਬਨਾਮ ਬਬੋ ਸਟੇਟ , (8) ਅਤੇ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਭਾਨਾਮਲ ਗੁਲਜ਼ਾਰੀਮਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਲਿਮਟਿਡ (12), ਨੇ ਵਸਨਲਾਲ ਮੰਗਨਭਾਈ ਦੇ ਕੇਸ (8), (ਸੁਪਰਾ) ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ , ਅਤੇ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਹੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ:

“ਸੰਵਿਧਾਨ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਫਰਜ਼ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਅਤੇ ਆਚਰਣ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਇੱਕ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਬਹੁਪੱਖੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ - ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਏਜੰਸੀ ਨੂੰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਵਫਦ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਪੁਛੋਲਤਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਤਰਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੋਝ ਵਾਲੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਾਂ

- (9) 11951 ਐਸਸੀਆਰ 1747
- (10) ਏਆਈਆਰ 1954 ਐਸਸੀ 465
- (11) AIR 1957 SC 510=1957 SCR; 605;
- (12) ਏਆਈਆਰ 1960 ਐਸਸੀ 475.

' 3 "

ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਵਫ਼ਦ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਣਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ■ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ; ਇਹ ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਨੀਤੀ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਸ਼ਰਤਾਂ; ਇਹ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮਿਆਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੋਈ ਨਿਯੰਤਰਣ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਜਾਂ ਸੋਧਣ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਨਮਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਇਹ ਸਵੈ-ਪ੍ਰੋਣਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਮੰਡਲ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।

(15) ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ) ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ) ਐਕਟ, 1931 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਨੀਤੀ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਦ ਸੰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 1 ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਚੀਜ਼ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਐਕਟ ਦਾ (2) ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ। *ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ* ਬਨਾਮ *ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ (11)* ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਦੁਕਵੀਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਰਤੀਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਹੀਂ। ਸੋਪਿਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਵੈਕਟਰਾਮ ਅਈਅਰ ਜੇ., ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:

"ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਕਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਫਿਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਿਸੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸ਼ਰਤੀਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਧਾਨ-। ਕੁਦਰਤ ਨੇ "ਸਥਾਨ, ਵਿਅਕਤੀ, ਕਾਨੂੰਨ, ਸ਼ਕਤੀਆਂ" ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਸੋਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

(16) ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ *ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਨਾਮ ਬੁਰਾਹ*, (13) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ

(3) (1875) 5 ਆਈ.ਏ. 178.

ਨਿਆਂਇਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ:

“ਸਥਾਨ, ਵਿਅਕਤੀ, ਕਾਨੂੰਨ, ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਸ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਸ਼ਰਤ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣ ਕਾਰਨ, ਕਾਨੂੰਨ ਨਿਰਪੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਚਾਹੇ ਕਿਸੇ ਇਮ - ਪੈਰੀਅਲ ਜਾਂ ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ, ਉਹ (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ) ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਸ਼ਰਤ ਨਾਲ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਧਾਨ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਸ਼ਰਤ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਅਸਧਾਰਨ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸਟੈਚੂਟ ਬੁੱਕ ਇਸ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੇ, ਭਾਰਤੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸ਼ਰਤੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ, - ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(17) Deal with thej ⁴ subjected of-gdelegatedslegislation
ਐਚ. ਸੇਰਵਾਈ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ: ਇੱਕ ਆਲੋਚਨਾਤਮਕ ਟਿੱਪਣੀ (1967 ਐਡੀਸ਼ਨ!) ਵਿੱਚ ਪੰਨਾ 890 'ਤੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਨਿਚੋੜ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਹੈ:

“ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੁਰਾਹ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, (13), ਇੱਕ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਰਤੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨ ਵਜੋਂ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ***** ਸਰਦਾਰ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, (11) ਜਤਿੰਦਰ ਨਾਥ ਗੁਪਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵੈਕਟਰਮਾ ਅਈਅਰ ਜੇ. ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਲਾਅ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, (9) ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਸ਼ਰਤੀਆਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਜੋ ਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣਾ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਿਆਦ ਲਈ ਮਿਆਦ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ

ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਾਹਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ ਜੋ ਵਿਧਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ "ਸਥਾਨ, ਵਿਅਕਤੀ, ਕਾਨੂੰਨ, ਸ਼ਕਤੀਆਂ" ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਰਤੀਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਵੈਧ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ *ਜਤਿੰਦਰ ਨਾਥ ਗੁਪਤਾ ਦੇ ਕੇਸ* ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਅਸਹਿਮਤੀ ਜਤਾਈ। ਇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਖੇਤਰਾਂ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਖੇਤਰਾਂ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਧਾਉਣ ਜਾਂ ਐਕਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ *ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜ* , (14) ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਯੋਗ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਲਈ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(18) *ਬੈਕਸਟਰ ਬਨਾਮ ਆਹ ਵੇ*, (15) ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਸਟਰੇਲੀਆ ਦੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਓ'ਕੋਨਰ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ , ਜੋ ਮੁਖਰਜੀ ਜੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। - *ਐਡਵਰਡ ਮਿਲਜ਼ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟੇਡ*, ਬਨਾਮ *ਅਜਮੇਰ ਰਾਜ* (16) ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਿੱਚ :

“ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਥੀਕਸ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਲਾਗੂਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਕਟਮਈ ਸਥਿਤੀਆਂ ਲਈ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਆਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮਿਆਂ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਰਤੀਆ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਖਾਸ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਿਸ ਲਈ ਵਧਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਵਸਤਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

(19) ਚੇਰ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਵਧ ਰਹੇ ਰੁਝਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਖਤਰਿਆਂ ਨੂੰ *ਵਸਨਲਾਲ ਮੰਗਨਭਾਈ ਦੇ ਕੇਸ* ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ , (8) ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਫਰਜ਼ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਈ .

(14) (64) ਏ.ਏ. 339.

(15) 8 CLR 626.

(16) 1955 (1) SCR 735.

ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜ; ਵਿਧਾਨਿਕ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਚਰਣ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਇਹ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿ ਇੱਕ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਬਹੁਪੱਖੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇੱਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਵੇਰਵੇ ਦੇ ਕੰਮ ਸੌਂਪਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਏਜੰਸੀ। ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇਹ ਪਹਿਲੂ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਹਾਈ ਰੇ ਫਿੱਲੀ ਲਾਅਜ਼ ਐਕਟ, 1912, ਆਇ (9) ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਖਰ ਜੀ. ਜੇ. ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 997 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੱਖਿਆ ਗਿਆ:

"ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਦਾ ਅਸੀਮਿਤ ਅਧਿਕਾਰ "ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਿਹਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗਰਮ ਵਾਰੰਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਦੀ ਜਾਇਜ਼ਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਉਪਾਅ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਮੰਨਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨੀਤੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਿਆਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਹ ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਲਈ ਸਹਾਇਕ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ।"

(20) ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਅਖੌਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ 'ਸਥਾਨ, ਵਿਅਕਤੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ' ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ। res pects. ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਿਰਫ ਸਹਾਇਕ ਹਨ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਆਣਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਉੱਤੇ ਛੱਡਣਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦਾ ਵਫ਼ਦ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਖਦਸ਼ੇ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੀ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਿ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸੂਚਨਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਾੜੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਨਾ ਤਾਂ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। -

(21) ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਥਾਰਟੀ ਅਣਗੌਲੇ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਸਰੂਪ (17) ਵਿੱਚ ਦੋਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਸ ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਵਿਧਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਿਉਂ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਵੱਡੀਆਂ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਸਟਾਫ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੇ ਕਈ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਵਾਲਾ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਉਹਨਾਂ ਕਰਤਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਸਕੱਤਰ ਕੋਲ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਨਿਯਮਿਤ ਨੀਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮੇਟੀ ਕੋਲ ਰਹੇਗੀ, ਪਰ ਟੈਕਸਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਇਕੱਤਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫਰਜ਼, ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ। ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

(22) ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ 'ਤੇ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨਿਯੁਕਤੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਮੇਟੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਨਵਿਆਉਣਯੋਗ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ।

. (17) ਏਆਈਆਰ 1962 ਪੀ.ਬੀ. 318 (FB)

ਪੰਜ ਸਾਲ. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ -4 ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਊਂਸਪੈਲਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਜੋ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ , ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ I ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ I ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4(ਬੀ) ਅਧੀਨ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਜ ਹਨ ਜੋ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਨੀਤੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਜੇ ਵੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਕੋਲ ਹਨ । ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਜ਼ਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਐਕਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

(22) ਉਪਰੋਕਤ d-ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਹਬਸ ਸਿੰਘ, ਸੀਜੇ- ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਐਨ.ਕੇ.ਐਸ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰਭਾਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਜੈਨ, ਜੇ.

ਮੁਨਸ਼ੀ ਸਿੰਘ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, ਆਦਿ.,- ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

. ' - « ?v/

.....■ " - ■ ...

CVIWrttN * 01. I 9 C 9 ਦਾ 548 .

25 ਅਗਸਤ 1971 ਈ.

Munshi Singh v. The State of Punjab, et'c. (Jain, J.)

ਪੇਂਸ਼ਨ ਟੈਨੈਸੀ ਐਂਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ (1955) ਦਾ XTU— ਸੈਕਸ਼ਨ 32- ਡੀ—ਕੁਲੈਕਟਰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਰਪਲੱਸ ਨ—ਏ ਅਤੇ ਗਜ਼ਟ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਅੰਤਮ ਡਰਾਫਟ ਸਟੇਟਮੈਂਟ — ਕਮਿਸ਼ਨਰ —ਕੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀ ਪੁਨਰ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਪੇਂਸ਼ਨ ਟੈਨੈਸੀ ਐਂਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ, 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਡੀ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ 6 ਦੀ ਲੋੜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਡਰਾਫਟ ਸਟੇਟਮੈਂਟ